

**ERIC
RICKSTAD**
**CO PO NÍ
ZBYLO**

OD AUTORA
BESTSELLERU
TICHÉ DÍVKY

Otec zdrčený rodinnou tragédií najde v lese holčičku, která mu silně připomíná ztracenou dceru.

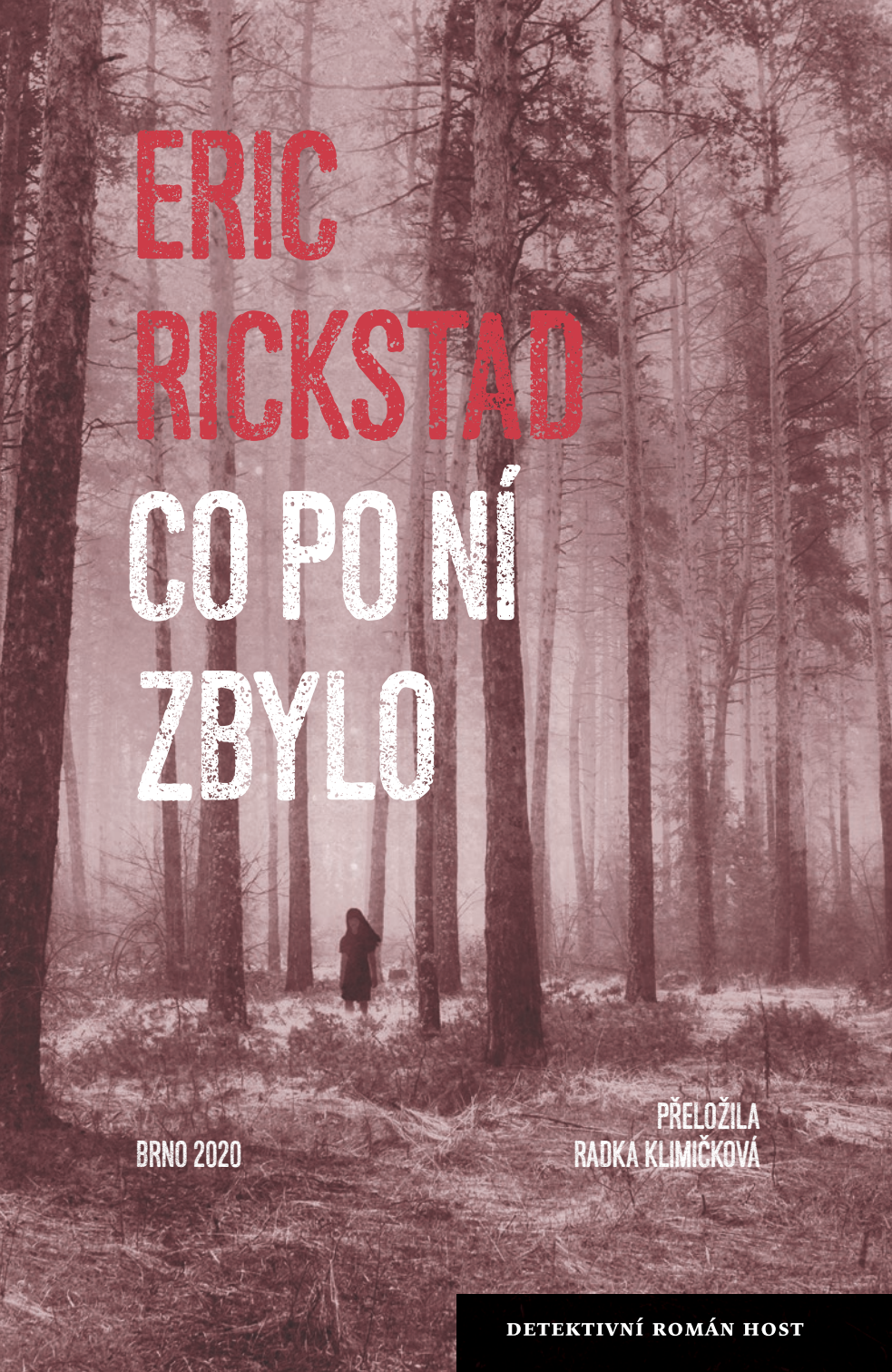
DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

**ERIC
RICKSTAD
CO PO NÍ
ZBYLO**

**ERIC
RICKSTAD**
CO PO NÍ
ZBYLO

BRNO 2020

PŘELOŽILA
RADKA KLIMČKOVÁ

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

What Remains of Her

Copyright © 2018 by Eric Rickstad

All rights reserved

Translation © Radka Klimičková, 2020

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2020.

První elektronické vydání

ISBN 978-80-275-0315-5 (Formát PDF)

ISBN 978-80-275-0316-2 (Formát ePub)

ISBN 978-80-275-0317-9 (Formát MobiPocket)

Meridith, Samantě a Ethanovi.
Mým láskám. Mé lásce.

*Od okamžiku narození se začínáme pomalu
stáčet ke smrti. Do té doby žijte. Žijte.*

ANONYM

PROLOG

JÁMA

Jáma byla ukrytá pod změní popínavých rostlin a bujného podrostu, schovaná mezi stíny buků a jedlovců, chladná a vlhká jako čerstvě vykopaný hrob.

U jejího okraje klečely dvě dívky a nahlížely do ní.

Ani jedna z nich nevěděla, na co ta jáma je nebo jak se tu vzala. Ani jednu to nezajímalo. Jáma byla jejich; poctivě si ji našly, když prozkoumávaly tuhle část lesa, kam jim rodiče zakázali třeba jen vstoupit. Vábení lesů a jam a případná tajemství, která dívky mohly odhalit – hrot šípů nebo dinosaurí fosilie –, byly příliš lákavé, než aby jim odolaly.

V jámě dřepěly žáby, které tam napadaly. Rozmrzele seděly v blátě na dně a kolem nich skákali a cvrkali cvrčci. I jiná zvířata padla jámě za oběť a jejich křehké kosterní pozůstatky a vysušená tělíčka ležely rozházené v bahně.

V nejtemnějším koutě jámy se kroutilo klubko vylíhlých hadů a pulzovalo jako znetvořené srdce.

Dívky se nebály.

Spolu byly připravené čelit jakémukoliv nebezpečí.

Teď ležely na břiše, nohy jim visely do jámy a prsty na rukou měly zabořené v jejím bahnitém okraji. Chodidla se jim houpala nad prázdnem. Dívky se k sobě tiskly a hubené paže se jim napínaly. Podívaly se jedna druhé do očí, zšeptaly *raz, dva, tři* a pustily se. Zhruba posledních dvacet

centimetrů padaly s vyděšeným výkřikem, jako by se řítily do kilometrové propasti vstříc jisté smrti.

Když jim mezi prsty bosých nohou začvachtalo bahno a ucítily kolem sebe smrdutý zápach plazů, zapištěly.

Útlé nohy jim trčely z bláta na dně jámy jako špendlíky. Dívky se posadily naproti sobě, každá na jednu stranu jámy, a chodidla si opřely o sebe. Růžovými prsty se probíraly hlínou na stěnách, jako by hledaly pozůstatky nějaké záhady z minulosti. Dnes ale čekalo na objevení jiné tajemství.

Lucindě poskočilo srdce vzrušením. Na Sallyino tajemství byla *strašně* zvědavá. „Řekni mi to,“ zaškemrala a zaplácala komára. Zabitý hmyz zůstal přilepený na dívčině tváři v rozmazané šmouze teplé krve.

Sally se usmála. V šeru jí zasvítily zuby. Střechou z listů pronikl sluneční paprsek a osvětlil silná skla Sallyiných brýlí.

„Udržíš tajemství?“ zašeptala Sally.

To je ale hloupá otázka! Jistě že Lucinda udrží tajemství, zvláště Sallyino. Copak to tak nebylo vždycky? Od toho přece kamarádi jsou, aby si vzájemně svěřovali tajemství a udrželi je. Lucinda a Sally vždycky byly a vždycky budou nejlepší kamarádky. Napořád. A tak si samozřejmě říkaly všechno. Jediný důvod, proč k téhle jámě vůbec přišly, byl, aby Sally Lucindě pověděla své tajemství, aby jí ho ukázala. Ale teď ji Sally jen napínala, což Lucindu dovádělo k šílenství.

„Řekni mi to, nebo to nevydržím.“

Sally se k ní naklonila a stále se přitom usmívala. Až na to, že její úsměv teď vypadal uměle, podivně, jako úšklebek na hračce s tváří šíleného klauna.

„Proč se tak usmíváš?“ zeptala se Lucinda.

„Nesmíš to nikomu povědět,“ zašeptala Sally.

„Nepovím.“

„Vůbec nikdy.“

„Nepovím. Řekla jsem, že nepovím.“

„Přísaháš?“

„Na mou duši. No tak.“

Sally se naklonila, obtočila Lucindě dlaň kolem ucha a tajemství jí zašeptala.

Lucinda ucukla a odsunula se dál do kouta; srdce jí divoce bušilo. Podívala se nahoru na spleť větví a plazivých rostlin, které je schovávaly, zaposlouchala se a očima pátravě těkala kolem sebe. Každý zvuk a každá hra stínů ve stromech nad nimi byly hrozbou, která ji rozechvívala.

Shora se ozvalo ostré prasknutí větve. Lucinda zalapala po dechu.

„Pššt,“ řekla Sally. „Uslyší nás.“

KNIHA I

6. LISTOPADU 1987

NAKŘIVO

Když Jonah Baum dorazil domů s kyticí třapatků pro Rebečku a novými žlutými šaty a kabátkem pro Sally, nevšiml si ničeho zvláštního.

Zavolal na svou ženu a dceru. Neozvala se žádná odpověď, a tak usoudil, že si Rebecca šla něco vyřídit a Sally je u kamarádky; když se Jonah vracel ze svých čtvrtetných přednášek o transcendentální poezii a gotické literatuře na Vermontské státní univerzitě v Lyndonu, jeho žena s dcerou často nebývaly doma.

Část jeho já byla ráda, že je sám. Vlastně víc než jen část. Nechtěl se s Rebekou setkat. Ještě ne. A protože nebyl nikdo doma, řekl si, že by mohl opravovat eseje. Ve své zašlé pracovně bez oken, o niž se dělil s dalšími třemi asistenty, se k tomu nedostal.

Napadlo ho, že kdyby se do práce pořádně ponořil, mohl by uniknout pochmurné náladě, kterou v něm vyvolala včerejší večerní prudká hádka s Rebekou. Tupý tlak v břiše prozrazoval, že jeho chování bylo politováníhodné a jeho reakce na podezření přehnaná. Až Rebecca později přijde domů, čeká ji Jonahova omluva. A Jonah se omluví rád.

Kolik omluv bude potřeba, to nevěděl. Ráno Rebečku ani Sally neviděl, takže nemohl posoudit manželčinu náladu. Ještě za tmy se vykradl z domu do chladného tmavého jitra,

jako zločinec prchající z místa činu. Ať už byla jeho vina jakákoliv, žluté šaty a kabát, které si Sally přála, a svazek Rebečiných oblíbených květin, jež natrhal na druhé straně silnice u řeky, mu pomohou.

Možná, ozval se mu v hlavě hlas, Rebecca ještě není doma, protože nechce být doma.

Jonah hlas zaplašil, vešel do obýváku a překročil Sallyin zvěřinec plyšáků, pečlivě vyskládaných kolem odřeného konferenčního stolku, který měl jednu nohu podloženou bločkem zápalek, aby se nekýval.

Jonah se zastavil. Akvarel zobrazující horu Gore visel na zdi nakřivo. Nic nového. Dvakrát denně se po kolejích, které vedly hned za řekou vedle jejich starého domu, proháněl vlak. Brzy poté co se sem nastěhovali, se Rebecca naučila ukládat své křehké tretky v policích dozadu, aby je vibrace projíždějícího vlaku neshodily na zem.

Obraz visící nakřivo doháněl Rebeku k šílenství. Její rozhořčení bylo naprosto přehnané vzhledem k tomu, že obraz se nemohl ničím provinit. Jonah si ji proto dobíral, že akvarel a vlak se spikly, aby ji připravily o zdravý rozum. Plácla ho po ruce. *To není vtipné!*

Ne, nebylo.

Obvykle to Jonaha netrápilo: když obraz narovnal, později večer s ním zase vlak na své cestě na sever pohnul. Teď ho ale na tom obraze něco zneklidnilo a upravil ho s pocitem uspokojení stejně přehnaným, jako byl Rebečin hněv, když obraz visel nakřivo.

U kuchyňského dřezu natočil vodu do prázdné lahve od vína a naaranžoval do ní květy, letos na podzim jistě poslední.

Batoh a tašku se Sallyinými šaty a kabátkem hodil na stůl a šel si do lednice pro pivo Rolling Rock. Uvědomil si, že zásoby vypil předchozí večer. Místo piva objevil vinný střík s limonádou – Rebečino pití –, dvě balení po čtyřech lahvích. Jednu lahev si otevřel a na jeden lok vypil hned půlku. Ušklíbl se nad sladkou chutí nápoje a s modrou propisovačkou se posadil k esejím.

Jonah texty nikdy neopravoval červenou. Jako chlapec si ostudného červeného graffiti na svých písemných pracích vytrpěl víc než dost, navzdory pokusům o soustředění a pečlivé přípravě, navzdory prázdnému žaludku a šikaně, kterou vyvolávaly jeho příliš krátké džíny a košile z druhé ruky, o dvě čísla menší, již si musel vzadu zastrkávat do kalhot, aby mu nebyla vidět rýha v hýždích, modřiny a strupy po výprasku. Přísahal, že až vyroste, nebude děti nikdy ponižovat ani nebude zlehčovat závažnost jejich problémů, jakkoliv nepodstatně by mohly působit. Člověk nikdy neví, jak hluboko se do dětí zařízly jejich tajné bolesti.

Možná byl příliš měkký na to, aby dodržel sliby, které si dal jako chlapec, jehož každá buňka byla už ve třiatřiceti letech mockrát nahrazena buňkou novou, takže mezi klukem, kterým byl, a mužem, kterým se stal, ležela stovka generací jeho samého. Už nebyl tím, kým tehdy.

Naštěstí.

PANENKA

Jonah už do sebe obrátil třetí lahev vinného stříku, když vtom zaslechl z chodby nějaký zvuk.

Zazněl ze Sallyina pokoje? Je Sally doma?

Ne. Ta by se ozvala, když na ni poprvé zavolal. Ledaže by si hrála s panenkami a plyšáky. V takových chvílích se natolik soustředila, že pro ni okolí přestalo existovat a nic ji nemohlo vyrušit. Byla úplně uzavřená ve svém vlastním světě, až to Jonaha znepokojovalo. Jako by byla naladěná na nějakou jinou frekvenci, jinou sféru. Když jí člověk zamával rukou před obličejem, ani se nepohnula, teprve když s ní zatřásl, probudil ji z transu. Jonah se takovému zásahu za každou cenu bránil. Zato Rebecca, aby ji přivedla zpátky do reality, s dcerou vždy zatřásla bez váhání.

Jenomže kdyby Sally byla doma, Jonah by určitě slyšel, jak vládne pevnou rukou svým plyšákům.

Co to tedy bylo? Zavržení? Ne. To úplně ne. Výkřik?

Vzal si pití a šel do chodby, nejistý jako tajemná obava, která mu sevřela hrudník.

U dveří Sallyina pokoje ho píchlo u srdce. Zíral na modrý nápis – SALLYIN POKOJ –, který dcera naškrábala levou rukou.

Najednou mu žena a dcera strašně chyběly a toužil po tom, aby už byly doma, teď, hned teď; aby byli všichni tři pohromadě.

Položil ruku na dveřní kouli. Starobylé skleněné koule patřily mezi hlavní důvody, proč se s Rebekou rozhodli dům koupit. Některá lákadla už se ale okoukala; co vypadalo jako „starožitné“, se ukázalo být jen staré a zchátralé. Jejich milovaná vitrážová okna byla jako cedník pro průvan a většinu chladných nocí Jonah ležel a poslouchal, jak kamna neúnavně a nemilosrdně hučí a jeho nicotné úspory krvácejí.

Jonah vzal za kouli, a protože se dveře v chladném počasí zasekávaly, vrazil do nich ramenem.

Ztratil rovnováhu, a když dveře bouchly o stěnu, vrávoravě vstoupil do místnosti. Sally v pokoji nebyla. Všechno vypadalo v pořádku: Sallyina sbírka nerostů a minerálů ležela rozsypaná na podlaze mezi papírky, na které si Sally naškrábala názvy a vlastnosti každého nerostu. Ohmataná vydání časopisů *National Geographic*, z jejichž obrazových příloh byla Sally v poslední době úplně unesená – na jedné obálce faraon, na další kosterní pozůstatky z Vesuvu a na třetí hroty šípů a kopí –, ležela otevřená mezi zmuchlanými příkrývkami její nové postele pro „velké holky“. Kvůli ceně postele se Jonah a Rebecca pohádali. Rebecca trvala na posteli z druhé ruky, Jonah zase chtěl své dceři dopřát to, co on jako dítě nikdy neměl.

Posadil se na postel a zvedl číslo časopisu *National Geographic*, které spadlo na podlahu. Titulek u fotografie na obálce s odhalenými kostrami říkal: *Mrtví z Vesuvu mluví*.

Odložil časopis a podíval se na plyšové zvířátko ve změti dek; byl to slon Ed. Sally své plyšáky zbožňovala, ale poslední dobou škemrala, že chce štěně. Rebecca jí vysvětlila, že

možná, až – jestli – tatínek získá definitivu na univerzitě, mohli by si jedno pořídit. Sally kňourala tak dlouho, až Jonah slíbil, že když bude Sally moc hodná, možná nějak vymyslí, jak si štěně obstarat.

Rebecca mu řekla, že je měkkota a že dceru rozmazluje. *Rozmazluješ ji.* Řekla, že falešné sliby jsou nezdravé. Možná. Ale jsou horší věci, které dítěti můžete udělat. Daleko horší. Jonah to dobře věděl.

Povzdychl si, vyčerpaný z toho, že si neustále musí vybírat mezi aktuálními přáními své rodiny a budoucími potřebami. Bez ohledu na to, co si vybral, to druhé trpělo a finanční tíseň nekončila. Zvedl slona Eda. „Štěně by nemělo být luxus, nebo jo?“ zeptal se Eda.

Ed zůstal potichu.

Jonah vstal.

Ed se skutálel na podlahu.

Na policích nad postelí byly vyrovnané dětské knihy. Jonah si vytáhl *Borůvky pro Sal*. Knížku koupil pět měsíců předtím, než se Sally narodila. Byl připravený stát se otcem, a přesto znepokojený; neměl vzor, ze kterého by ve své nové roli mohl vycházet.

Rebecca řekla: *Udělej opak toho, co dělali tobě, a budeš otcem roku.*

Otočil se a chystal se odejít z pokoje, ale šlápl na panenku na podlaze a vyvrtil si kotník. Slyšel a cítil, jak mu zaprasovalo ve vazech, a když začal v hlavě počítat, kolik ho zvrtnutý kotník bude stát na poplatcích za doktora, probudil se v něm divoký vztek.

Vrazil *Borůvky pro Sal* zpátky na místo s takovou vervou, až roztrhl přebal. Popadl provinilou panenku a mrštil s ní

do kouta. Panenka narazila do zdi a slabě zaplakala. *Byl tohle ten zvuk, který mě přilákal do místnosti?* přemýšlel.

U nohou mu ležela celá zoo plyšových zvířátek. Všechna odkopl do rohu, včetně slona Eda, a vtom se mu do hlavy prodraly zlé, nezvané myšlenky: *Rozmazlená. Rozmazlený spratek, který žebrá o štěně, i když ví, že si ho nemůžu dovolit. Kdyby jenom věděla, jak –*

Jonah se snažil nepřátelské myšlenky zkrotit. Když byl pod tlakem, vždycky mu vyskočily v hlavě, a kdyby je vyslovil nahlas, mohly ohrozit život, který si vybudoval: tu křehkou kuriozitu, která ležela příliš blízko okraje police.

Zvedl plyšová zvířátka a zesláblý ponížením je pečlivě naaranžoval na židli, vděčný, že hračky jeho dcery nikdy nemohou prozradit, jak se k nim choval.

PROBUZENÍ VE TMĚ

Jonah se u stolu se zachvěním probudil. Cítil se jako Rip van Winkle, Irvingův povídkový hrdina, který se po dvaceti letech probral z hlubokého spánku a zjistil, že zmeškal celou válku za nezávislost a většina jeho přátel už zemřela. Dům se třásl, jak kolem projížděl vlak. Z rohů se vykradly stíny a zahalily kuchyň do kouřové temnoty. Poslantaný a ještě ne úplně probraný se rozhlédl; byl obklopený prázdnými lahvemi od vinného střiku, hlavu měl otupělou levným pitím.

Zmateně se posadil v přízračném světle. Kuchyň vypadala jako chladná, záhadná, strašidelná verze jeho domu, ve kterém chybí jakákoliv vřelost domova.

Kolik je hodin?

Zastrčil židli zpátky na své místo, ztratil rovnováhu a při pádu na zem se udeřil do hlavy o kliku u kamen.

Vyjeveně ležel na zemi. Plastové hodiny na zdi ve tvaru sovy s pohyblivými svítícíma očima, které měly být komicke, ale teď vypadaly groteskně, ukazovaly 18.32. Vteřinová ručička zlověstně tikala s hlasitým kovovým cvakáním, které znělo jako neustálé natahování kohoutku revolveru.

Nemůže být 18.32.

Rebecca a Sally měly být doma už před dvěma hodinami. Ať už jsou kdekoliv, jsou spolu. Kdyby byla Sally u kamarádky, přišla by domů před setměním. Tmu nemá ráda.

A kdo má? A kdyby ji tam pozvali na večeři, zavolala by. Takže musí být s Rebekou.

Jonah vstal a převrátil židli.

Opatrně, aby nenamáhal zraněný kotník, odkulhal k oknu v obýváku a odtáhl závěs, jako by jeho dcera a manželka mohly stát na trávníku před domem, zamčené venku, a mlčky čekat, až je pustí dovnitř.

Nebyly tam.

Gremlin z roku 1979 s prohnutým nárazníkem, který nikdy neopravil – šek od pojišťovny si nechal, aby mohl Sally koupit oblečení –, stál zaparkovaný na svém místě.

Rebecca a Sally musely být někde u Rebečiných přátel a Rebecca mu nezavolala, protože...

Protože je pořád naštvaná kvůli včerejšímu večeru?

Snažil se vzpomenout si na to, co přesně včera řekl, ale vybavil si jen zkrácené hlasy jako z nekonečné noční můry.

Vytočil číslo Rebečiny nejlepší kamarádky, a zatímco telefon zvonil, omotával si jeho dlouhou šňůru kolem předloktí.

Ozval se vyčerpaný ženský hlas: „Dům Martinových.“

„Lauro, tady Jonah.“

„Aha.“

„Sháním Rebeku.“

„Položte to!“ zakřičela Laura. Potom se váhavě ozvala, tentokrát mluvila na něj. „Promiň, tady není.“

„A byla u tebe dneska?“ Utáhl si šňůru kolem předloktí pevněji.

„Neviděla jsem ji. Položte to. Jonahu, já vážně...“

Poděkoval jí, zavěsil a zavolal jiné kamarádce. A další. A další.

Nikdo Rebeku neviděl. Ani Sally.

Jonahovi třeštila hlava z vinného stříku. Zavolal poslední Rebečině kamarádce, té nejméně oblíbené.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se ho žena. „Připadáš mi nějak divnej.“

„Nevím, kde jsou,“ zašeptal Jonah, ale v tiché kuchyni zněl jeho hlas jako křik.

„Ony se objeví. Zavolej Lauře Martinový. Jsem si jistá, že...“

„Volal jsem jí. Volal jsem všem. Ty jsi poslední.“ Zdálo se mu, že zaslechl, jak se prudce nadechla.

„Už měly být doma.“ Podíval se na soví hodiny; jediné světlo ve tmavé kuchyni teď pocházelo ze zlověstně svítících hodinových ručiček. „Už asi tři hodiny.“

„A proč voláš až teď?“ Její hlas zněl podezřívavě.

„Pracoval jsem,“ vyštěkl Jonah. „Myslel jsem si...“

V jedné ruce ztratil cit a zdálo se mu, že je oteklá. Podíval se na ni. Omotal si kolem ní telefonní šňůru tak pevně, až si zaškrtil krevní oběh. Ruka byla oteklá, pulzující a odporně fialová.

„Musím jít,“ řekl.

CENA ZA MALÉ LŽI

Lucinda seděla u krbu, okouzlená plameny, obličej celý zpočený a zčervenalý z toho tepla, víčka ztěžklá. Vtom do obýváku vešel její otec s ospalýma očima. Nasadil si šerifský klobouk a oblékl si lesklou černou bundu.

„Musím jít ven, Lucy,“ oznámil jí.

Lucinda nesnášela, když ji takhle oslovoval kdokoliv kromě táty. Říkal Lucy jinak než ostatní dospělí, kteří to jméno pronášeli, jako by mluvili na dítě. Lucinda není malé dítě, i když je v první třídě nejmladší. Když ji táta oslovoval Lucy, znělo to, jak to znít mělo: jako jméno velké holky.

Lucinda zvedla z koberce před krbem voskovku, schovala ji za zády, aby ji otec neviděl, prostrčila ji mezerou v krbových dvířkách a hodila do ohně. Obal začal hořet, vosk z něj vybublal tenkým čůrkem a vyskočily na něm malé plamínky.

„Doufám, že si nehraješ s ohněm,“ poznamenal otec a zapnul si bundu až k bradě zšedivělé strništěm večerních vousů. Lucinda měla jeho vousy ráda – jak ji lechtaly na tváři, když ji líbal na dobrou noc a dobré ráno. Rozesmávalo ji to. Její táta se hodně smál. Jenže teď ne. Měl vážný výraz a jeho úsměv nebyl opravdový. Byl to falešný úsměv, který používal, když se něco stalo, ale on předstíral, že se nic neděje. Předstírání mu moc nešlo.

„Nehraju si s ohněm,“ zalhala Lucinda. Cítila se kvůli tomu špatně a měla strach. Kdyby ji otec přistihl při lži, nechal by ji už u krbu sedět. Přesto v ní lež, která prošla, vyvolávala vzrušení. Připadala si, jako by měla nějakou superschopnost.

„Doufám, že nelžeš,“ ujišťoval se otec.

Byl šerif a k jeho práci patřilo lži vyčenichat. Pokaždé když říkal: „Vytáhnout lži z temnoty a porazit je světlem pravdy,“ Lucindina matka protočila panenky.

Otcův obličej teď nevypadal jen vážně, vypadal – jak? Rozrušeně? Naštvaně? Lucinda polkla. Cítila se, jako kdyby jí jídlo sklouzlo do špatné trubice. Možná věděl, že lhala. Jestli ano, musí se přiznat hned teď. Je lepší přiznat se rovnou než se později nechat chytit.

Oheň praskal a škvírou v krbových dvířkách vyskočila jiskra na záda Lucindiny džínové halenky a propálila v látce díru. „Já –“

„Musíš jet se mnou. Maminka je nahoře, bolí ji břicho, a mně to možná chvíli potrvá.“

„Někdo má potíže?“

Natáhl si rukavice. „Doufám, že ne.“

Došel ke dveřím do kuchyně. Zůstal stát s rukou na klikce a čekal na Lucindu.

Lucinda hledala Beverly, panenku, kterou brala všude s sebou a která se doma sama bála. Kde může být? Podívala se pod pohovku, ale otec tleskl a řekl: „Jdeme.“

Lucinda se dověkla ke dveřím, obula si boty a oblékla bundu. Ruce se jí tak trásly vzrušením, že na vlastní oči uvidí skutečnou policejní práci, že si tkaničky zavázala až na třetí pokus.

„Kam jedeme?“ zeptala se.

Otec otevřel dveře a Lucindu ovanul chladný vzduch. Zachvěla se. Otec nechal dveře dokořán a byl už napůl cesty k autu. Šel rychle, stejně jako když byli na pláži a jeden chlapec se začal topit.

Lucinda si pospíšila ven a zavřela za sebou.

Otec stál před otevřeným autem a díval se na ni.

Lucindino vzrušení ulétlo pryč jako pták a zůstalo po něm jen to, co viděla na otcově tváři. Co tam bylo celou dobu a ona se to snažila pojmenovat, zatímco on s falešným úsměvem předstíral, že všechno je v pořádku.

Strach.

SLIB

Auto zadrncalo po kolejích, až Lucindě nadskočil žaludek, a nakonec se přehouplo na dvorek, který Lucinda znala skoro stejně dobře jako jejich vlastní. „Proč jsme tady?“ zeptala se. Tohle nemohlo být to místo, kde má někdo potíže.

„Nic neříkej,“ přikázal jí otec. „Sed' na pohovce a buď hodná holka, rozumíš?“

Lucinda přikývla. Cítila, že má žaludek jako na vodě, stejně jako když na sebe její rodiče křičeli nebo když se ztratila v obchodě a nemohla najít matku. Měla by mít radost, že je tady, ale neměla. Její otec vždycky vyrážel ven, když někdo zavolal sanitku, a Lucinda si dělala starosti, že by Sally mohla být vážně nemocná.

„Slib mi to,“ řekl otec a podíval se na ni se sevřenými rty. Slíbila.

Medvědí tlapou jí rozpustile pocuchal vlasy, ale jeho výraz laškovný nebyl. To kvůli němu Lucinda najednou chtěla být doma u krbu. Mrzelo ji, že lhala o té voskovce, a slíbila si, že si už nikdy nebude hrát s ohněm, aby nemusela lhát.

„Rozpouštěla jsem v ohni voskovky,“ řekla a připravovala se na to, že jí otec vyčíní. Ten ale otevřel dveře u auta a vypadal, že ji neslyší. „Už to neudělám,“ pokračovala. „Přísahám.“

Světlo na verandě bylo zhasnuté a Lucinda s otcem tam stáli vedle sebe ve tmě. Otec si palcem posunul šerifský klobouk dozadu a jednou zabušil na dveře. Silně. Sepnul ruce za zády a odkašlal si.

„Můžeš jít dál bez klepání,“ namítla Lucinda. „Já tak chodím vždycky. Paní B. mi řekla, že jsem rodina, a Sally nikdy neklepe, když přijde...“

„Přestaň žvanit,“ řekl jí otec a zvedl bradu. Zpřima se díval na zavřené dveře, záda rovná, ramena stažená dozadu. „Nezapomeň na tu pohovku. Ani se z ní nehni.“

Světlo na verandě se rozsvítilo a v ten okamžik se Lucindě ulevilo a potěšilo ji, že tu je. Byla hloupá, když si myslela, že Sally je tak nemocná, že potřebuje sanitku. Brala svůj pocit žaludku na vodě tak vážně. Máma často říkala, že Lucinda má sklony všechno drammatizovat. Říkala, že je – Lucinda si to slovo nikdy nemohla zapamatovat – panikářka.

Dělala z komára velblouda. Takle fráze Lucindu vždycky pobavila, i když jí úplně nerozuměla.

Ať už se děje cokoliv, byla ráda, že bude sedět na pohovce se Sally.

Otec jí nakázal, že tam musí zůstat, ale neříkal nic o tom, že by tam nesměla sedět se Sally. Možná by se Lucinda a Sally mohly dívat na televizi s vypnutým zvukem. Nebo by si mohly hrát u Sally v pokoji. Když byla Lucinda u Sally naposledy, ukázala jí Sally něco strašidelného. Ne hodně strašidelného, ale dost na to, že se Lucinda začala chichotat, aby ukázala, jak se nebojí.

Vstupní dveře se otevřely a světlo zevnitř zaplašilo Lucindiny zbylé děsy, které se jí začaly rojit v hlavě. Než spatřila obličej pana B.

Nevypadal, jako kdyby viděl ducha: vypadal, jako by sám byl duch. Jako kdyby byl už milion let mrtvý.

Lucinda se přitáhla otci k noze. Otec jí stiskl rameno a lehce jí zatlačil dlaní na záda, aby vešla dovnitř.

STÍNY PŘÍŠER

Uvnitř si Lucindin otec sundal klobouk a strčil si ho pod paži, položil Lucindě ruku na hlavu a odvedl ji k pohovce. „Nezapomeň: nehni se z místa.“

„Kde je Sally?“ zeptala se Lucinda. „Mohly bychom...“

Zarazila se. Obličej pana B. vypadal tak divně, jako by se rozpouštěl smutkem.

„Prostě si sedni,“ přikázal jí otec a po tváři mu přeběhl falešný úsměv. „Ano, beruško? Kvůli tatínkovi. Pan B. a já musíme probrat nějaké důležité dospělácké věci a potřebuju, abys byla velká holka. Jestli jsi, zapomenu na to, žes lhala a hrála si s ohněm.“

Lucindě zahořel obličej. Dřepla si na kraj pohovky a kousala se do palce. Pan B. a její otec zmizeli v kuchyni a mluvili tichými strašidelnými hlasy.

Proč nemůže za Sally do pokoje? I kdyby byla Sally vážně nemocná, což možná je, tak by s ní Lucinda mohla aspoň mluvit. Ledaže by Sally měla něco nakažlivého. *Možná má Sally nějaký průšvih*, napadlo ji.

Lucinda si okusovala nehet na palci, a když jí v hlavě vyklíčila jedna hodně ošklivá myšlenka, zavrtěla se.

Možná je Sally na Lucindu kvůli něčemu naštvaná a nechce ji vidět.

Lucindu nenapadlo nic, co mohla své kamarádce udělat, aby se na ni kvůli tomu tak moc zlobila. Nebo možná Sally řekla rodičům to velké tajemství a má průšvih, že... V kuchyni zakřičel pan B. a Lucinda sebou trhla. Nakoukla do kuchyně, ale pan B. a její otec neseděli u prázdného stolu; viděla jen jejich stíny pohybuující se po stěně, bláznivě protažené, jako stíny příšer v pohádkách.

Ne, pomyslela si Lucinda, Sally by dospělým svoje velké tajemství nikdy neřekla. Nikdy by nikomu neprozradila žádné jejich tajemství, zvláště když jí Lucinda musela přísahat, že bude mlčet.

Lucinda nakoukla do chodby. Zpod dveří Sallyina pokoje se linulo světlo. Možná si Sally hraje s plyšáky nebo s kouskem kamene, který našly v té jámě. Sally trvala na tom, že je to hrot šípu, jejich první artefakt z vykopávek, i když Lucinda měla za to, že je to jen kámen. Lucinda vlastně Sally řekla, že je hloupá, když si myslí, že je to hrot šípu. Tak proto Sally nevychází ven?

Lucinda cítila, že se jí v břiše uhnízdil pocit viny, a připadala si, jako by vypila hrneček sirupu proti kašli. Možná se Sally neschovává ani není našťvaná. Třeba si čte. Byla vynikající čtenářka, o hodně lepší než Lucinda, a když Sally začala číst, zmizela do své země nezemě, jako kdyby už nebyla tady, ale na jiném místě a v jiné době.

Lucinda uždibovala citlivou kůžičku u nehtu. Tak moc by chtěla vyklouznout do chodby a zajít za Sally. Možná by mohla po špičkách dojít ke dveřím a zaklepat na ně, alespoň dát Sally vědět, že tu je, a Sally by si s ní mohla sednout na pohovku.

Lucinda se znovu podívala ke kuchyni.

Po kuchyňské zdi se táhly stíny.

Pomalou vstala a po špičkách vyrazila do chodby. Zadržela dech, protože hned za dveřmi kamarádčina pokojíku zaslechla nějaký zvuk, možná tiché zavzlykání.

VÝKŘIK

Jonah chodil kolem kuchyňského stolu. Byl dezorientovaný. Potřeboval se trochu sebrat. Zbavit se toho hučení v hlavě. Čas jako by mu proklouzával mezi prsty; Jonah měl pocit, že se vrátil do prázdného domu už před lety, ale na druhou stranu se zdálo, že několik předchozích hodin uteklo jako mrknutím oka.

Věřil, že až za ním Maurice přijede, uklidní ho. Že mu nabídne nějaké rozumné vysvětlení Sallyiny a Rebečiny nepřítomnosti, utěší ho svou rozvážností a jasně mu dá najevo, že se nic zlého nestalo. To přátelé dělají. To dělal i Maurice. Vždycky tomu tak bylo. Zůstával rozvážný. Neustále. Uprostřed Jonahova chaosu.

Až na to, že Maurice měl místo odpovědi otázky.

„Můžeš mi to říct?“ zeptal se Maurice znovu. Stál u okna a snažil se – to Jonah věděl – udržet neutrální výraz, což dělal už od doby, kdy byli chlapci. Vyrovnaný, klidný starší bratr, jehož Jonah nikdy neměl. Vysvobodil Jonaha z jeho záchvatů vzteku a zachránil ho před tím, aby začal páchat drobné zločiny, od nichž je tak blízko k něčemu horšímu.

Jonah zavrtěl hlavou, jako by se ji snažil vyčistit. „Co?“ zašeptal.

„Pil jsi?“ zeptal se Maurice ztrápeně, protože odpověď znal moc dobře.

„Možná jeden nebo dva stříky.“ Jonahovi se nad horním rtem zaleskl pot. Celé tělo ho svědilo. Cítil se jako v úle. Měl chuť zarýt si nehty do kůže, aby ten pocit polevil, chtěl pot nad rtem olíznout, ale bál se na své podráždění a pocení upozorňovat. Ale proč by se neměl potit? Jeho manželka a dcera se pohřešují. Pulz se mu zrychlil a on vnímal, jak se mu motá hlava, jako by nestál nohama na zemi.

Mauriceovy klidné oči dál upřeně hleděly do těch Jonahových. Ani trochu neuhýbaly k prázdným lahvím od pití na stole. Ani nemusely; lahví si Maurice všiml okamžitě.

„Pár jsem jich měl,“ řekl Jonah. „Nic, co bychom všichni občas nedělali. Teda my chlapi nepijeme vinný střík, ale pivo, samozřejmě,“ snažil se zasmát. „My...“

„Já tě nesoudím,“ přerušil ho Maurice. „Jsem ten poslední, kdo by něco takového dělal.“ Pokusil se zasmát, ale jeho pokus působil stejně nuceně jako ten Jonahův. „Musíš vědět, jako můj kamarád, že jsem tady v první řadě jako šerif. Protentokrát. Je to moje povinnost. Musím tě na to upozornit. Musím slyšet detaily. Musím vědět, co víš ty.“

„A co vím? O čem?“

„Například o tom, v jakém jsi duševním rozpoložení.“

„Rozpoložení? Proč nenahlásíš zmizení osob, aby se po Rebece a Sally začalo pátrat, místo abys...“

„To udělám, hned jak tady skončím. Kontaktoval jsem svoje dva zástupce. Tohle je zvláštní případ. Z profesionálního hlediska. Zvláštní případ pohřešování. Když se pohřešuje dospělý a neexistuje žádný důkaz o trestné činnosti, čeká se dvaasedmdesát hodin. U pohřešovaných dětí se nečeká. My tu máme obojí, pokud jsou teda vůbec pohřešované a jenom někam neodešly. Což je pravděpodobné. Ale pokud ne, nevíme, jestli se ztratily spolu, nebo jestli se

Sally nevrátila domů po nějaké hře venku a Rebecca ji nešla hledat a...“

„Pohřešované osoby?“

„Proto jsi volal. Rebecca a Sally se pohřešují.“

„Ne. Jo. Teda... Nejsou tady, ale...“

„Víš, kde jsou?“

Mauriceův profesionální výraz s Jonahem ani nehnul.
„Ne.“

„Tak jsou pohřešované. Zjišťoval jsi, jestli nejsou u nějakých přátel?“

„Volal jsem jim.“

„Komu?“

„Každému, koho Rebecca zná.“

„Je tu nějaká šance, že by tu mohl být nějaký... Rebečin přítel, kterého neznáš?“

„Co... Ne.“

„Jistě že ne. Promiň.“

Jonah si nemohl pomoci a nepřestával přemítat o tom, jestli Maurice nevyčítal jeho vlastní pochybnosti. Maurice a jeho žena se u nich nedávno večer neočekávaně zastavili a zastihli Jonaha a Rebečku při ponižující scéně a intenzivní výměně názorů. Jonah přemýšlel, jaký dojem jejich hádka vyvolala.

„Kde si myslíš, že by mohly být?“ zeptal se Maurice.

„Já nevím. Proto jsem volal. Musím to zjistit. Doufal jsem, že mi přijdeš domluvit, abych nepanikařil, uklidnit mě, říct mi, že jsem se zbláznil.“

„Zbláznil ses.“

Oba muži vydali zvuk podobný smíchu, což byl jejich obvyklý způsob žertování. Oči sovích hodin se hýbaly ze strany na stranu, jako by sledovaly repliky jejich rozhovoru.

„Taky bych nejradši bláznil, že tu nejsou,“ řekl Maurice. „Vlastně blázním. Jenom se tím nemůžu nechat ovlivnit. Musím zůstat nohama na zemi. My oba musíme. Je možné, že jely do města něco si vyřídit? Nemohly si zajít někam na jídlo?“

Možné to bylo. Pravděpodobnější než další scénáře, jimiž se Jonah odmítal zabývat. Ale stejně. „Volal jsem do všech obchodů, které mě napadly. Nikdo ji neviděl. Teda je. Nedává to smysl.“ Jonah přecházel po kuchyni a nebyl schopný se soustředit. „Co budeme dělat?“

„Už to děláme.“

„To, že se mě ptáš, kolik stříků jsem vypil?“

„Sedneme si a projdeme si to. Moji dva lidi mají jediný úkol, a to hledat Sally a Rebeku. Najdou je. Rebecca pravděpodobně vzala Sally někam za odměnu a ztratila pojem o čase. Nejspíš si dávají koláč v Bee Hive.“

„Sally nemá ráda sladké. Nikdy neměla.“

„Jak to myslíš?“

„Koláč by si nedala.“

„Řekl jsi *nikdy neměla*.“

„Nemá. Prostě nemá.“

Jonah polkl, aby dostal z krku žaludeční šťávy, které se mu tam nahrnuly. Obličej měl vlhký, bledý.

„Sedni si,“ řekl Maurice.

Jonah si sedl a dlouze vydechl. Pocitu hrůzy se tím ale nezbavil.

Maurice zvedl židli, kterou Jonah předtím převrhl, a posadil se na ni naproti svému příteli. Odsunul štos opravených esejí a přitom si všiml lahve od vína s květinami. Položil si na stůl poznámkový bloček.

„Měl bych být venku a hledat je,“ řekl Jonah. Jeho touha pátrat po manželce a dceři byla silná jako magnet. Přinutil

se zůstat sedět a odpovídat na otázky, které mu připadaly zbytečné a které neměly nic společného s tím, kde jeho žena a dcera jsou a jak je najít.

Maurice upřel pohled na jedinou nesrovnalost, kterou vycítil. Na krku mu cukla žíla. „Kolik? Těch vín.“

„Čtyři. To s tím nemá co dělat.“

„Možná ne.“

„Možná?“

„Najdou se dřív, než tady my dva skončíme. Pak si všichni dáme pivo nebo víno a zasmějeme se přehnané idiotské reakci na to, že manželka nezavolala, protože se s dcerou zapoměla na nákupech.“ Narovnal se, zastrčil si palec za pásek džínů a přejel s ním kolem pasu. „Ale jestli se nenajdou hned...“

„Co...“

Maurice zvedl obrovskou dlaň, aby Jonaha zarazil. Takový způsob umlčení v Jonahovi vyvolal touhu zaútočit, která se u něj vyvinula v dětském věku. Potlačil nutkání, protože se už dávno naučil, že podobné reakce situace jen zhoršují.

„Jestli se nenajdou hned,“ pokračoval Maurice, „přijdou otázky. Brutální. Vlezlé. Drsné otázky. A budou mířit rovnou na tebe. Z nečekaných úhlů, od lidí, kteří tě neznají tak dobře jako já a kteří v tobě uvidí jenom podezřelého.“

Kuchyň se ztratila v mlze a z šera se vynořil Mauriceův obličej jako nevkusný reliéf, jako kdyby se Jonah díval na svého přítele nějakou absurdní lupou, Mauriceovy zpěněné sliny, papily na jazyku a póry na nose byly groteskně velké. Ústy pohyboval toporně, přesto mu hlas duněl.

Jonah zavrtěl hlavou. Nedařilo se mu mlhu rozehnat a v nose cítil kovový zápach spáleniny.

„Musím tě na to připravit,“ řekl Maurice. „Jen pro jistotu.“

Jonah ucítil na ruce nějaký vzdálený tlak a uvědomil si, že ho za ni Maurice chytil. „Ať už jde o cokoliv,“ pokračoval Maurice, „vyřešíme to. Spolu.“ Stáhl ruku a propisovačkou zatukal na bloček.

Mlha z kuchyně se stáhla a Jonah už ji viděl jen v okrajích zorného pole. Mauriceův obličej znovu získal přirozený tvar. Jonah se připravil na to, co přijde.

„Hádali jste se s Rebekou v poslední době?“ Maurice se podíval na květiny.

Jonaha píchlo u srdce. Koutkem oka zahlédl, jak se ve vedlejší místnosti plížil nějaký stín.

„Nemůžeš to zamlčovat,“ podotkl Maurice.

Tahle věc neměla se současnou situací nic společného. Jonah a Rebecca se pohádali. Téma hádky bylo stejné jako vždycky; manželská hádka, soukromá, která s tímhle nijak nesouvisí. Byla to typická nedůležitá politováníhodná roztržka, kvůli které se Jonaha zmocnila nejistota. Znovu. Reagoval přehnaně. Jeho *modus operandi*. Ted' si slíbil: už žádné pivo, které by mu přiostrřilo jazyk. Ani s Mauricem. Ta roztržka, *hádk*a, se vlastně ani netýkala jeho podezření, nezačala tím, ale byla o penězích, o tom, že Jonah musí být agresivnější ve snaze získat definitivu, i kdyby to znamenalo, že se bude ucházet o místo na vyšší odborné nebo na střední škole. Je lepší být velká ryba se stálým úvazkem v malém rybníce než nějaká pomocná čudla v oceánu, bez výhod, bez zdravotního pojištění. Byl rozčilený. Zeptal se Rebeky, proč trochu víc nepomáhá ona, proč si nesežene opravdovou práci místo té na částečný úvazek v kanceláři Dress Shopu, kde pracovala, aby mohla poslouchat drby a využívat slevové akce na oblečení a kde... Ta hádka neměla s tímhle nic společného. Nemohla mít.